— Відкіль бредеш ти, голово лиха? —
Лисиця так мовля Ослові.
— Дивився, як там Лев здиха
Аж ген у тій діброві!
Піди, паньматко, подивись;
Ти ж зналася із ним колись…
І! Що тепер із ним зробилось!
Де в біса й сила тая ділась!
А то, було, як гуконе —
Не втямиш з ляку, де б сховався,-
Таке було те пугало страшне!
Мабуть, його весь світ боявся…
Тепер лежить, неначе пень,
І ніч, і день.
Ніхто його вже не боїться,
Усяк безпечно йде дивиться.
Хто схоче — добре ускубне
За вражий чуб його зубами,
А хто під боки стусоне —
Чи дрюком, чи рогами.
— А ти, запевне, не посмів?! —
Йому підсміює Лисиця.
— Оце-таки! Чого ж дивиться?
І я його раз захмилив,-
Нехай і наших знає!

А й в людях такечки буває,-
Чи то вже світ тепер такий:
Поки ти чим кому страшний,
Усяк тебе і поважає;
А тільки як-небудь спіткнись,-
Дивись —
Хто й поважав, той лає.
1853.